

„Magával ragadó cselekmény
és szívmengető romantika. Letehetetlen!”

– Jay Crownover, bestsellerszerző

Élete legextrémebb
mutatványa...
a szerelem.

WILDER

fine
selection

REBECCA YARROS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

REBECCA YARROS

WILDER

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Emily „Leah” Byernek.
Számomra elképzelhetetlen egy olyan világ,
ahol nem te vagy a legjobb barátom.*

ELSŐ FEJEZET

LEAH

Miami kikötője

ALÉGKONDITIONÁLÓ ELLENÉRE a liftben, melyben négy másik diákkal és a csomagjainkkal zsúfolódtunk össze, forróság és pára keveredett az izgalom és a sós víz összetéveszthetetlen illatával.

Az ajtók egy csilingeléssel kinyíltak a tizedik emeleten, és a londoner kiszállt a csomagjaimmal. Várjunk csak! A tengerjáró hajókon is londonereknek hívják őket? Vagy hajóinasnak? Ezt valószínűleg ille- ne tudnom, hiszen ez a hajó lesz az otthonom a következő kilenc hónapban.

– Várj! – szólítottam meg, és a nyomába eredtem. – Ez nem az én emeletem!

– Nincs itt semmi tévedés! – erősködött, és kedvesen rám vigyorgott fehér egyenruhába bújtatott válla felett. – A szobája erre van, Miss Baxter!

Átlapoztam a dossziémat, és közben igyekeztem nem megbotlani a saját lábamban vagy a szűk folyosón tolongó többi diákban.

– Látod? – kérdeztem, és meglengtettem a papírt a „szoba és ellátás” résznél. – A szobámnak a negyedik emeleten kellene lennie.

A harmadosztályon. Magamban felnevettem, miközben kitértem egy izzadt, ujjatlan pólóján a diákszövetség betűit viselő srác elől, aki egy bőrröndöt cipelt be a tőlem jobbra lévő szobába.

– Ezen a fedélzeten van – válaszolta, korrigálva a szóhasználatomat. – Esetleg a szobatársad is megérkezett már?

– Három nappal ezelőtt ágynak döntötte a mononukleózis.

Máris hiányzott a legjobb barátom. Bűntudat mardosta a szívemet. Vajon az anyja gondoskodik róla? Eleget pihen? Az elmúlt két évben, amikor igazán nagy szükségem volt rá, ő olyan odaadással viselte gondomat, és én most csak úgy *otthagytam!* De ő mondta, hogy *jöjjenek el!*

Ha belegondolok, hogy az elmúlt két év poklában csak akkor hagytam el a házat, ha Rachel rám parancsolt, és eleinte szinte azt is lehetetlennek éreztem, hogy kikeljek az ágyból – alig merem elhinni, hogy tényleg nélküle jöttem el!

De igaza volt! Az, hogy a saját kezembe vettem az életem, nem azt jelenti, hogy kevésbé szeretem Briant, csak hogy magamat is szeretem.

– Jaj, ne! Visszakapta a pénzét? – kérdezte, és megvárta, amíg egy másik csoport átvonul előttünk a szobájukba.

– Nem, a következő szemeszter elején érkezik.

Még szerencse, hogy a Tanulj a tengeren program harmadéves rendszerben működött, különben Rachel januárig várhatna az iskola-kezdéssel. De így már novemberben csatlakozhat hozzánk Abu Dhabiban.

Abu Dhabi! Alig hittem el, hogy felvettek erre a programra – egy teljes tanévet tanulhatok egy világ körüli hajóúton! De most már tényleg benne voltam. Ténylegesen itt voltam Miamiában, és kilenc teljes hónapra búcsút intettem az Egyesült Államoknak. Soha nem gondoltam volna – és nem is akartam –, hogy ezt egyedül csinálom végig.

De hát épp ezért mondtam igent erre a programra, nem igaz? Itt volt az ideje, hogy kilépjek abból a komfortzónából, amibe az elmúlt két évben befalaztam magam, és klasszul fog mutatni, ha jelentkezem majd a nemzetközi kapcsolatok mesterképzésre.

Rachel egyébként sem foghatja a kezemet életem egész hátralévő részében.

– Itt is vagyunk! – állapította meg a hajóinas a kártyakulccsal babrálva, amikor elértük a hajó hátsó részét – *fedélzetét*, javítottam ki magam.

Két, rövid ruhába öltözött lány ütközött belém, és elnézést kértek, ahogy elhaladtak mellettem. Irigyeltem őket, amiért olyan gondtalanul kacarásztak, majd beléptek az enyémmel szemközti sarokban lévő szobába.

– Elnézést! – mentegetőzött a kísérőm. – A második napomat töltöm a hajón, és még nem ismerem ki magamat teljesen ezekkel a zárakkal. – Megkönnyebbülten felsóhajtott, amikor az ajtó kattant egyet és végre kinyílt.

– Semmi baj! – mondtam, amíg megtartotta nekem az ajtót. – Köszönöm, Hugo! – tettem hozzá, miután elolvastam az ingére tűzött zöld névtáblát.

– Nagyon szívesen! – válaszolta, ahogy elmentem mellette, és beszéltam a lakosztály előszobájába.

Szent! Egek!

– Igen, nekem is ez volt az első reakcióm – mondta halkán kuncogva.

– Ó, ezt hangosan kimondtam? – kérdeztem, de a márványpadló és a lakosztály puszta mérete elvonta a figyelmemet.

Barna szeme derűsen csillogott.

– Ez a te szobád. Nyugodtan káromkodhatsz, amennyit csak akarsz! Az előszobaszekrény itt található – mondta, és egy jobb oldali ajtóra mutatott.

Előszobaszekrény? Az egész otthoni szobám elférne benne!

Már nem figyeltem rá, egyszerűen csak továbbsétáltam. Jobbra két hálószoba volt, amiket egy nagy, dupla mosdókagylóval, zuhanyzóval és káddal felszerelt fürdőszoba kötött össze. Ez most komoly?

Felszedtem az államat a padlóról, és egyre beljebb haladtam a lakosztályba. Volt még benne egy hatszemélyes asztallal berendezett étkező, és nappali, puha, vajszerű bőrkárpékkel és egy nagy képernyős tévével. De nem a helyiség volt az, amitől elakadt a szavam – hanem a lakosztályt szegélyező, a padlótól a mennyezetig érő ablakokból elémtároló kilátás. Milyen lenne minden reggel itt ébredni az elkövetkező kilenc hónapban? Milyen lenne átsétálni azokon a hatalmas ajtókon az erkélyre, és sütkérezni a napfényben?

Olyan embernek lenni, aki egyáltalán elgondolkozhat azon, hogy ezt megengedheti magának?

Tökéletes volt, de nem az enyém!

Ha ezért a helyért akár csak egy hétig is fizetnem kellene, minden megtakarított dolláromnak búcsút mondhatnék.

– Hugo, nekem nem szabadna itt lennem! A munka-tanulás programban vagyok. A négyes fedélzeten van a helyem.

Abbahagyta a minihűtő feltöltöttségének vizsgálatát, és felnézett rám.

– Igen. Tudom. – Megrázta a fejét. – Úgy értem, tudom, hogy benne vagy a programban. Én is benne vagyok. De esküszöm, hogy ez itt a te szobád. Te vagy a korrepetitor, nemde?

Bólintottam. Ez volt az az ajánlat, ami felébresztett, és visszahozott az életbe ebben az évben: ha korrepetálok egy diákot az *Athenán*, nemcsak a tandíjamat, a terepgyakorlatokat, a szállást és az ellátást fizetik ki, de ugyanezt megkapja Rachel is a programtól. Amint megbizonyosodtam róla, hogy ez nem valami kegyetlen tréfa, megcsíptem magam, és aláírtam a papírokat. Mivel a szüleimnek tengernyi orvosi számlát kell kifizetniük, Rachel túlságosan karót nyelt szülei pedig kijelentették, hogy ha én nem megyek, ő sem mehet... nos, így minden tökéletesen a helyére került.

– Nos, akkor ez a szobád!

– Szó sem lehet róla! – tiltakoztam, és felnéztem a csillárra. *Komolyan? Egy rohadt csillár?* – Minden korrepetitor lakosztályban lakik? Nehezen tudom elképzelni, hogy a program ennyire híján lenne a korrepetitoroknak egy olyan hajón, amit gazdag gyerekek igényeire szabtak.

Felállt és elmosolyodott.

– Nem, csak te. Miért nem választod ki a hálószobád? Vagy nézd meg az erkélyt! Ha attól jobban érzed magad, rácsöröghetek Mrs. Trentonra.

– Az nagyszerű lenne, köszönöm! – Az erkélyt választottam.

A délután már javában eltelt, de a levegő még mindig nehéz volt a füledt hőségtől, ahogy kinyitottam a masszív üvegtajtót, és ráléptem

a csiszolt fafelületre. Miamiiban augusztusban pokoli meleg volt, ráadásul a rajtam lévő farmer sem segített. Sűrű hajamat rendezetlen kontyba kötöttem, hogy megszabaduljak a nyakamat melegítő hajtőmegettől, és az egyenes korlát felé mozdultam, hogy próbára tegyem a határaitam. Végül is erre szolgált ez az utazás, nem? De a mellkasom minden egyes lépéssel jobban összeszorult, és ahogy néhány emelettel alattam a víz látótávolságba került, a fületem előntő morajlás túlságosan is a kaliforniai kanyonban fújó szélre kezdett hasonlítani, és kevésbé a miami szellőre. *Ne most! Istenem, ne most!* Hallgattam a testem figyelmeztetésére, és visszahátráltam az émelyítő magasságtól. *Azt hiszem, még nem állsz teljesen készen.* De kilenc hónapot fogok eltölteni ezen a hajón, és talán, ha mindennap próbálkozom egy kicsit, a végére sikerülni fog. Addig is... inkább elleszek majd itt hátrébb.

Ez a hely is csodás volt a párnázott nyugággyakkal és a szabad kilátással a hajó jobb oldalára.

Úgy hat méterre tőlem egy másik diák is a korlátnak támaszkodott, napbarnított, kisportolt, tetovált testét csak egy sötétkék, hawaii mintás, térdig érő úszónadrág fedte, amely egészen lecsúszott a csípőjén.

Nyíltan bámultam izmos teste vonalait, az áldani való lapos, kocás hasától kezdve a feszes bicepszéig. A tetoválások hullámoztak a karján, ahogy ellökte magát a korláttól, majd felsóhajtott, végigsimított éjfekete haján, és az ujjait összefűzte a tarkóján.

Szexi volt. És nemcsak úgy első ránézésre, hanem inkább a „*már a nézésétől elélvezel*” szexi. Te jó ég, már majdnem ott is tartottam, pedig még csak egy pillantást sem vetett rám.

Mi a fene bajod van?

Megráztam a fejem, és elfordítottam a tekintetem. Mi értelme nézni, vágyakozni utána, amikor annyira nem az én súlycsoportom, mintha egy teljesen más sportágot űztünk volna? És különben is, milyen sporttól lesz egy srácnak ilyen teste? Ahol minden izomnak megvan a funkciója?

A tekintetem visszatévedt az idegenre, megcsodáltam az arcának határozott vonalait, amiket innen is ki tudtam venni, a tetoválásokat, amelyek együtt mozogtak a bőrével.

Nem neked való! Igen, nyilvánvalóan, de még egy másodpercnyi bámészkodás csak nem árt meg nekem. Legalább emlékeztetett rá, hogy a libidóm még mindig működik... és úgy tűnik, épp túlpörgött.

Annyira a gondolataiba merült, mintha valami elképzelhetetlen, Atlaszhoz méltó súlyt cipelne a vállán, és amíg egyik részem azon tűnődött, hogy valakinek az ő helyzetében mi lehet az oka az aggodalomra, a másik részem ösztönösen meg akarta nyugtatni.

Aztán rajtakapott, hogy bámulom.

Figyelmen kívül hagytam a menekülési reflexemet, és kényszerítettem magam, hogy ebből a távolságból álljam a tekintetét. Oldalra hajtotta a fejét, mintha azt próbálná eldönteni, hogy ismer-e engem, miközben lágyan elmosolyodott.

Igen. A régről ismerős nemi vágy határozottan újra felébredt bennem.

A fenébe, nemcsak szexi volt, hanem gyönyörű is!

Az ajtó kinyílt mögötte, és egy hosszú, szőke hajú és még hosszabb combú istennő libbent a fedélzetre. A srác a lány felé fordult, és egész jelenléte átlényegült valamivé, ami egyetlen szóval jellemezhető: beképzelt.

– Készen állsz? – kérdezte a lány. Még a hangja is gyönyörű volt. Elfordultam, hogy ne lássam a nyilvánvaló szerelmespárt, Hugo ajtónyitása mentett meg.

– Miss Baxter?

– Leah – javítottam ki.

– Leah, Mrs. Trenton van itt.

Kitárta az ajtót, én pedig besétáltam, és gondolatban búcsút inttem ennek a fényűzésnek – beleértve a dögös idegent is.

Egy középkorú, szőke, ceruzaszoknyás nő hajolt egy mappányi irat fölé az ebédlőasztalon.

Az asztalon, ami nem a tiéd! Ne szokj hozzá!

– Miss Baxter! – üdvözölt mosolyogva, és felém nyújtotta a kezét, amit megráztam. – Ha jól értesültem, nem tetszik a szobája...

Az arcom azonnal kipirult.

– Nem, ez gyönyörű! Imádom, de nekem egy belső kabinban kellene laknom a személyzeti fedélzeten. Van egy másik Leah Baxter?

– Nem, ez nem tévedés. A diák, akit korrepetálni fog, kérte, hogy ide helyezzük, hogy könnyebben a rendelkezésére állhasson, mivel az időbeosztása eléggé szoros.

– Ki tenne ilyet?

– Paxton Wilder – válaszolta még mindig határozott mosollyal az arcán.

– Miss Baxter, melyik hálósobát szeretné? – szólított Hugo az előszobából, a csomagjaimmal a kezében.

– Egyiket sem! – kiáltottam.

Könnyebben a rendelkezésére álljak? Azt hiszi ez a srác, hogy majd lesni fogom minden kívánságát? Remélhetőleg nem, mert én nem az a lány vagyok.

– Ez badarság, add neki a nagyobb szobát, mivel a szobatársa novemberig úgysem csatlakozik hozzánk!

– Biztos, hogy nem! Ez Rachel álma, és ő megérdemli a nagyobbat!

– Rendben! Akkor kapja ő a kék szobát a nagyobb erkéllyel – válaszolta Mrs. Trenton.

A fenébe! Vajon akaratlanul is elfogadtam a szobát?

– Ezt nem engedhetem meg magamnak! – jegyeztem meg halkán.

– Nos, utánanézek a gazdasági irodában. Itt az azonosítója. Ez egyben a szobakulcsa, valamint ez szükséges a VIP-kiváltságaihoz való hozzáféréshez is, például az elsőbbségi kiszálláshoz a terepszemlék során, szóval ne veszítse el! Remélhetőleg a nyakpánt segíteni fog ebben.

VIP? Kizárt dolog, hacsak nem a *végtelenül ide-nem-illő perszóna* rövidítése! Átnyújtotta a kártyát, és igen, ott állt rajta – Eleanor Baxter, VIP. Közvetlenül a kikötői terminálban készült kínos fotóm mellett. Fantasztikus, az én általában könnyen kezelhető, barna hajam úgy áll rajta, mintha egy átalakító műsorban a beavatkozás előtt készült képnek szánták volna.

– Élvezze a tanévet itt nálunk!

Hogyan élvezhettem volna, ha nem tudtam kifizetni? Mielőtt valami értelmes választ nyöghettem volna ki, Mrs. Trenton távozott.

– Hugo, gondoskodsza a hölgyről? – vetette még oda.

– Igen, asszonyom! – vágta rá Hugo, amikor az ajtó becsukódott mögötte.

– Hogy érti azt, hogy gondoskods rólam? – kérdeztem.

– A te munka-tanulás programod abból áll, hogy korrepetáld Mr. Wildert. Az enyém pedig abból, hogy a komornyikod legyenek. Azért vagyok itt, hogy segítsek neked.

Komornyik? Tudom már! Biztosan egy párhuzamos univerzumba kerültem! Megpróbáltam felemelni az államat a padlóról, és egy öszszefüggő gondolatnak tűnő valamit keresni.

– Melyik szobában van Mr. Wilder? – böktém ki végül a kérdést.

– 1032 – válaszolta.

Mire kimondta a végét, én már a folyosón voltam az azonosítómmal a nyakamban.

– 1032 – motyogtam magamban, mialatt a két ajtóval odébb lévő saroklakosztályhoz sétáltam, és bekopogtam.

Hangos rockzene bömbölt odabent, újra kopogtam, ezúttal erősebben.

– Egy pillanat! – szólt ki egy erőteljes férfihang.

Nem sokkal később egy izmos, kopasz fickó nyitott ajtót.

– Segíthetek?

– Ööö... Mr. Wildert keresem.

Tetőtől talpig végigmért, majd elvigyorodott.

– Nem vagy az esete, édesem. Sajnálom!

Ha korábban már kipirosodott az arcom, most egyenesen lángolt.

– Nem azért jöttem, hogy lefeküdjek veled, én vagyok a korrepetitőr!

Leemeltem a nyakamból a nyakpántot, és meglóbáltam a hozzácsatolt azonosítót.

A szeme tágra nyílt.

– Ó, Miss Baxter? Éppen készülődik, de jöjjön csak be. Wilder! – kiáltotta, és becsukta mögöttem az ajtót. – Egyébként Little John vagyok.

– Örvendek – mondtam, és elharaptam a nyelvem, pedig legszívesebben megkérdeztem volna tőle, hol rejtőzik Robin Hood.

Wilder lakosztálya nagyobb volt, mint az enyém, ami teljesen megdöbentett. Mi szüksége lehet valakinek ennyi helyre? Átvágtunk a folyosón a hatalmas nappaliba, és felhorkantam. Legalább tucatnyi

bikinis lány heverészett a kanapékon, és piros eldobható poharakból iszogattak. Azt hiszem, tényleg kell ekkora hely, ha az ember saját háremmel utazik.

Ne ítélkezz!

Túl késő!

Nem tehettem róla. Én a komoly tanulmányok és utazások miatt voltam itt, ő pedig, nos... úgy tűnik, nem.

Felillantottam, és figyeltem, ahogy lefelé jön a lépcsőn. Talán el is ájultam volna a tényről, hogy kétszintes lakosztálya van, ha nem kábultam volna el Mr. Nem Az Én Súlycsoportomtól, aki vigyorogva sétált felém. *Nem lehet! Rohadtul. Nem. Lehet. Igaz.*

– A lány az erkélyről?

Ó, istenem! Látott engem. És ez a hang! Mély volt, kissé rekedtes, és pokolian szexi. Majdnem olyan szexi, mint a sárkánytetoválás, ami a szívtől kanyargott egészen a hasizma nyalogatni való vonaláig, ahol az állat farka végighúzódott. *Nem nyalogatni való. Nem. Egy cseppet sem.*

– Ööö... szia! – Ó, istenem, *ez nagyon kínos volt.* – Nem úgy értettem.

A hihetetlenül szexi mosolya még szélesebbre húzódott.

– Nem akartál köszönni?

Pislogtam.

– De, dehogynem.

– Akkor nem látok problémát.

Az egyik bulizó meglökött, kibillentett az egyensúlyomból, egyenesen Wilder karjai közé. Könnyedén elkapott, ujjai a derekamra tapadtak. Vastagabb felsőt kellett volna viselnem, ennek selymes anyaga áteresztette a keze melegét, és a bőröm minden idegvégződését felébresztette.

– Jól vagy? – kérdezte, és hihetetlenül kék szeme teljes intenzitással rám meredt.

Elragadó. Csodálatos. Hipnotikus.

Ezek a szavak sokkal jobban leírták a benne lévő örült színváltozókat, vagy azt, ahogyan a legcsekélyebb erőfeszítés nélkül a helyemre szegezett.

Az első benyomásom helyesnek bizonyult. Valószínűleg egyetlen pillantásával el tudott volna juttatni a csúcsra... és ez a pillantás egy irányított rakéta pontosságával egyenesen a combomra szegeződött.

Nem hittem benne, hogy létezik szerelem első látásra. Nem voltam ennyire hülye. De a tudományban? A kémiában? A feromonokban? Igen, vágy első látásra, ennek a létezésében mindig is hittem.

Szavak, Leah. Keresd meg őket!

– Ó, megtaláltad a tanárodát! – mondta Little John, és rácsapott egyet Wilder hátára. – Hamarosan indulnunk kell, úgyhogy készülj!

– Te vagy Eleanor Baxter?

– Leah – javítottam ki automatikusan, hüvelykujjaimat a farmrom övbújtatójába dugtam.

– Szent egek! – mondta, és behunyta a szemét.

– *Té* jól vagy? – tettem fel neki a kérdést, amit az előbb ő intézett felém.

Bólintott, a szemét még mindig szorosan összezárva tartotta.

– Csak kiveszlek az agyamban a dugható kategóriából. Szükségem lesz egy percre.

Várjunk csak! Vannak kategóriái? Hagyd a fenébe! Alig találkoztál a sráccal, és máris a barát kategóriában vagy? *Nem a te súlycsoportod!*

– Leah – mondta, és egy lány mosoly kíséretében kinyitotta a szemét, mintha élvezte volna, ahogy a nevem elhagyja az ajkát. – Szóval, mit tehettek érted?

– Megmagyarázhatnád, miért vagyok egy olyan örült nagy lakosztályban, amit nem engedhetek meg magamnak, és elintézhetnéd, hogy átköltöztessenek, mivel úgy tűnik, neked van hatalmad afelett, hogy én hol alszom.

Keresztbe tettem a karomat a mellem alatt, tisztában voltam vele, hogy feszengek.

– Ó, tényleg? – kérdezte sokat sejtető mosollyal. Úgy látszik, a baráti zóna még mindig flörtzóna volt számára.

Megpróbáltam átnézni a válla felett, de rájöttem, hogy túl magas, ezért az oldala mellől fürkésztem a csoport lány tagjait, akiknek ha összeférelnek azt, amit viseltek, talán egy teljes ruha is kijöhetett volna.

– Sajnálatos módon. Nézd, nincs ellenemre, hogy korrepetáljalak. Örömmel teszem, hiszen így benne lehetek ebben a programban, de azt ugyanolyan hatékonyan meg tudom tenni a négyes fedélzetről is. A kijelölt szobámat szeretném visszakapni. Most!

Tágra nyílt a szeme.

– Visszautasítod a lakosztályt?

Kihúztam magamat.

– Igen!

– Wilder, mennünk kell! – mondta Little John, és átnyújtott neki egy csomó fekete pántot.

– Ez így nincs rendjén – mondta Wilder.

– Haver, van egy menetrendünk, és a csapat már fel van szerelve és készen áll.

Leintette Little Johnt.

– Nem, minden rendben, Leah-hoz beszélek. Nem adhatod vissza a lakosztályt! Az a tiéd!

– Nem! – ráztam meg a fejem.

Belépett a pántok közé, és addig tekergőzött közöttük, amíg fel nem vette, majd egy utolsó csettintéssel a mellkasára csíptette azt a valamit, ami nyilvánvalóan egy heveder volt.

– Leah, ki van fizetve!

Várj! Tessék?

Gyorsan pislogtam, mert tudtam, hogy antikapitalista szüleim felnyögnének, ha meghallanák a tétovázásomat.

– Mr. Wilder, ez... ez túl sok! Nekem csak szállásra és ellátásra van szükségem; még a parti kirándulások is túlzásnak bizonyulnak.

Mit vár tőlem egy ilyen „ajándékkal”? Milyen fajta rendelkezésre állást keresett?

– Neked Paxton, vagy Pax, ahogy tetszik, és megtartod a lakosztályt!

– Wilder, mennünk kell! – kiabálta túl Little John a zenét, a mellette álló barna hajú lány türelmetlenül bámult felénk.

– Rendben. Leah, befejezhetnénk ezt később?

Megráztam a fejem. Csak egyszer voltam képes összegyűjteni hozzá a kellő bátorságot. Ha tovább kellett volna még várnom, máris

sütkéreztem volna annak a szobának a pompájában, a kilátásban, az ágyban, és abban a kádban, ami úgy megnyugtatja fájó izmaidat.

– Nem, ezt most fejezzük be!

Oldalra hajtotta a fejét, pontosan úgy, mint kint a fedélzeten, de most nem az a merengő srác volt. Nem, ez a férfi határozott volt, magabiztos, olyan nyílt és zsigeri szexualitás áradt belőle, hogy örültem, hogy farmer van rajtam.

– Készen állsz egy kalandra?

– Micsoda? A hajóútra jöttem, nem? És mi köze van ennek ahhoz a minikastélyhoz, ahol a bőrdörmög jelenleg táborozik?

Alaposan végigmért, én pedig feszengeni kezdtem. A közelsége kiöklentett a nehezen megszerzett egyensúlyomból, és ezt nem engedhettem meg magamnak, tekintve, hogy már így is alig álltam a saját lábamon.

– Oké, nos, ha folytatni akarod ezt a beszélgetést, velem kell jönnöd. Részledről ez rendben van?

– Rendben – válaszoltam.

– Csak utánad! – Az ajtó felé mutatott, én pedig előtte haladva keresztülsétáltam a társaságon. Amint elértük Little John-t és a barátját, aki úgy dobálta felém a fintorgó pillantásokat, mintha ez lenne a munkája, Paxton megállt.

– Zoe, mi lenne, ha ezt most kihagynád? Majd máskor elviszlek.

Leesett az álla.

– Ugye most csak viccelsz velem?!

– Nem viccelek! – mondta, és otthagya a lányt anélkül, hogy még egy pillantást vetett volna rá, majd odaszólt a többieknek: – Folytasuk ezt a fedélzeten, benne vagytok? Találkozunk a medencénél!

Mindannyian éljeneztek, amikor elhagytuk a szobát.

– Nemzetközi diákszövetségi buli – motyogtam, és közben követtem Little John masszív hátát a folyosón.

– Én nem vagyok diákszövetségi tag! – nevetett fel Paxton mögöttem, amíg kikerültünk néhány diákot, akik a szobájukba igyekeztek.

– Most pedig elárulnád, hogy mi bajod van azzal a szobával? Nagyon szép. Magam is megnéztem, hogy megbizonyosodjak róla.

Hátranéztem a vállam felett.

– Tudod, hogy az ösztöndíjamban a legjobb barátom is benne van? Ez már így is túl sok!

Úgy rázza a fejét, mintha megőrültem volna.

– De megoldgazol érte, ez a fizetséged része. Hidd el, alaposan ki fogod érdemelni!

Fizetség? Ugye, ezt nem gondolja komolyan! – Megálltam, mire belém ütközött, a mellszíja fémrésze fejbe vágott.

– Ó, jól vagy? – kérdezte, és a fejem után nyúlt, de elléptem, mielőtt hozzám érhetett volna. Egyszer már több mint elég volt.

– Én a magántanárod vagyok. Ezzel ugye tisztában vagy? Csak a tanárod. Csak tanulunk. Nincs szükségem egy óriási lakosztályra – nyeltem egyet – külön hálószobával!

– Így gondold? – kérdezte hitetlenkedő nevetéssel. – Leah, szállj be a liftbe!

Behúzódtunk a kis térbe, és Little John úgy tett, mintha nem venne rólunk tudomást, a kezében egy másik heveder pántjaival babrált, hogy egy kis privát szférát biztosítson számunkra.

– Miért, mit kellene gondolnom? – kérdeztem, amíg lefelé ereszkedtünk. – Már említették, hogy *könnyen a rendelkezésedre kell állnom*. Csak biztos akarok lenni benne, hogy kristálytisztán világos mindkettőnk számára, hogy mit várunk el a másiktól.

Az biztos, hogy nem fogom lesni a kívánságát! Főleg nem az olyan kívánságait!

– Még a saját lakosztályomban sem tudok elmenekülni az emberek elől – válaszolta egyszerűen, és figyelte, ahogy az emeleteket jelző számok fénye felvillan, miközben áthaladtunk rajtuk. Az ajtó csilingelve kinyílt, és követtem Paxtont a legénységi fedélzeten keresztül a kijáratí rampához.

– Mi köze ennek az én lakosztályomhoz? És miért hagyjuk el a hajót? Úgy volt, hogy kihajózunk – ránéztem az órára – pontosan tizenöt perc múlva. Szeretnék a fedélzeten lenni, amikor ez megtörténik.

– Ne aggódj! A hajó nem indul el nélkülem, és én visszaviszlek a fedélzetre.

A mosolya még szélesebb lett, és két gödröcske bukkant elő az arcán. *A fenébe!*

Meg kell találnom a módját, hogy ne legyen ilyen hatással rám ez a férfi, ha egy éven át sikeresen akarom korrepetálni. Péppé olvadt aggyal nem lennék valami hatékony, és akkor mi lesz velem? Át kell mennie, vagy az ösztöndíjammak annyi. És Rachel ösztöndíjának is. Na meg a mesterképzéshez szükséges csodás tapasztalatszerzésnek is. Ez volt az alku. Különben is, ő csak egy helyes arc, és ennél sokkal több kell ahhoz, hogy belehabarodjak.

*Rendben, akkor ettől a pillanattól kezdve nem vonzódasz Paxton Wil-
derhez! Nem. Egyáltalán nem.*

– Vigyázz, hova lépsz! – mondta, és a kezét nyújtotta, amikor a rámpára léptünk.

Oké, talán egy kicsit vonzódok hozzá.

Megfogtam a kezét, csak amiatt aggódtam, nehogy az arcomra es-
sek. A bőre meleg volt, a keze erősen szorította az enyémet, ahogy le-
felé lépkedtünk a rámpán. Elengedett, és rájöttem, hogy leértünk az
aljára.

Egyszer sem csúsztam meg, vagy ijedtem meg a magasságtól.

Csodálatos.

– Köszönöm! – mondtam halkán.

– Nincs mit! – válaszolta könnyedén. – Nézd! – kezdte, mialatt át-
sétáltunk a majdnem üres terminálon épp az ellenkező irányba, mint
ahonnan korábban jöttem. – Szeretném, ha megtartanád a lakosz-
tályt, bár tudom, hogy ez önzőség.

– Mitől lenne ez önzőség? – kérdeztem, ahogy mellette sétáltam.

– A sulis sosem ment könnyen nekem. Soha. Szükségem van egy
csendes helyre, ahol tanulhatok, és remélem, hogy kölcsönadod a
nappalidat – és az agyadat – éjszakánként, ennyi az egész. Gondos-
kodtam róla, hogy közel legyél a szobámhoz, hogy ne kelljen messzire
mennem, és nem igazán költöztethetek be magamhoz anélkül, hogy
ne keltenék feltűnést vele. Ígérem, hogy kidolgozunk egy menetren-
det. Nem várom el tőled, hogy állandóan a rendelkezésemre állj, de
szükségem lesz a segítségedre. Rengeteg segítségre!

A rendelkezésére állni? *Mintha belemászott volna a fejedbe.*

– Tényleg ennyire aggódsz a jegyeid miatt?

– Több múlik a jegyeimen, mint valaha is képzelned! És persze rád is kemény munka vár!

Mielőtt kérdőre vonhattam volna, Little John kinyitotta egy lépcsőház ajtaját, és füttyörészve egyenesen egy másik liftbe terelt minket. Az ajtók csilingelve kinyíltak, és egy magas, szikár, dögös, szintén tetovált srác támasztotta a falat, aki ugyanolyan hevedert viselt, mint Paxton.

– Kicsit szorosra szabtuk az időzítést, nem igaz, Wilder? – szólalt meg, kibontotta az összefűzött karját, és egyenesen rám nézett.

– Leah, ez a seggfej Landon, a legjobb barátom. Nova, bemutatom Leah-t, a korrepetitoromat. – Az utolsó két szót erősen kihangsúlyozta.

– Ó! – A szemöldöke megemelkedett kristályzöld szeme felett. – Örülök, hogy megismerhetlek, Leah. Készen állsz?

– Azt hiszem, igen – válaszoltam. – Már amennyire az ember készen állhat egy világ körüli hajóútra, nem igaz?

A szeme összeszűkül, és Paxtonra szegezte a tekintetét.

– Wilder...

Paxton felsóhajtott. A számok fénye emeletről emeletre vándorolt, ahogy felfelé emelkedtünk.

– Leah, emlékszel arra a titoktartási szerződésre, amit aláírtál, hogy megkapd az ösztöndíjat?

– Persze. Aláírtam egy titoktartási nyilatkozatot arról, hogy akárkit is fogok korrepetálni, védeni fogom a magánéletemet.

– Oké. És a médianyilvánosságról szóló nyilatkozatra?

A homlokom összerándult. Annyi papírt írtam alá.

– Azt, amelyikben az állt, hogy az ösztöndíjszerződéselem részeként hozzájárulok a képeim, videóim, satöbbi közzétételéhez a program jövőbeni népszerűsítésére?

Paxton összerezzen.

– Igen, azt. Egyfajta dokumentumfilmet készítünk, és mivel a tanárom vagy, valószínűleg néha-néha te is felbukkansz majd benne.

– Egy dokumentumfilmet? Videóórára vagy ilyesmire? És a néha-néha alatt azt érted, hogy...

Megvakarta a tarkóját.

– Sokszor. Úgy értem, nagyon sokszor. Mindent megteszek, hogy távol tartsam tőled a kamerát, de meg fog történni. Úgy értem, amíg a tanárom akarsz maradni, addig meg fog.

Tudtam, mit akar mondani: ha nem egyezem bele, nem lehetek a korrepetitora. Ha nem lehetek a korrepetitora, az azt jelenti, hogy nincs ösztöndíj, nincs körutazás. Nincs Míkonosz. Nincs Rachel.

Tedd meg Rachelért!

Mély levegőt vettem.

– Mennyi időm van eldönteni?

– Körülbelül húsz másodperc – válaszolta Landon.

– Tessék? – kiáltottam fel.

Paxton megnyomta a lift vészjelző gombját.

– Annyi időm van, amennyit csak akarsz. De a válaszod egy kissé feltartja a hajó indulását.

Megdörzsöltem a homlokomon a nyirkos bőrt, és ezredszerre is elátkoztam a farmeremet. Ez csak egy kis dokumentumfilm. Ki akarná megnézni? A médiaklub a főiskolán, ahová jár?

– Oké, rendben!

A válaszomtól megnyugodott, és megkönnyebbült mosollyal nézett rám, amikor a lift újra elindult.

– Köszönöm.

– Szívesen. – Egyébként sincs bennem semmi érdekes. Leginkább úgyis a háttérben bújok meg.

Az ajtók kinyíltak, és a minket fogadó kamerák hadát nevezhettem volna bárminek, csak amatőrnek nem. Ránézésre többre kerültek, mint a szüleim autója. *Ó! A francia!*

– Tegye úgy, mintha itt sem lennének! – suttogetta Paxton.

– Persze. Mintha ez lehetséges volna.

A kamerák és a stáb félreállt az utunkból, amikor felmentünk arra a helyre, ami nyilvánvalóan a terminál tornyának teteje volt. Üvegfalak fogadtak minket, valamint legalább egy tucat ember, aki kamerákat, mikrofonokat és lámpákat tartott a kezében.

– Ez nem a főiskolai médiaklubodnak készül, ugye? – kérdeztem halkán.

– Nem, nem annak.

– Persze hogy nem! – motyogtam.

– Készen állsz? – Landon úgy kérdezte a kamerát, mintha az egy igazi ember lenne. Azonnal átváltozott, a duzzogó srácból egy sztár lett, amitől elgondolkodtam azon, hogy vajon melyik személyisége lehet az igazi. – Mindjárt nekikezdünk ennek a világméretű látványosságnak.

– És te, Wilder? – kérdezte az operatőr.

– Én már úgy születtem, hogy készen állok – válaszolta Paxton, a hangja egyenesen arrogáns volt. Ugyanazon az átalakuláson ment keresztül, mint Landon, és olyan hűvösség és pimaszság áradt belőle, hogy viszolyogni kezdtem tőle.

– És ki az új kedvenced?

Valaki a csapatból felnevetett.

– Vigyázz a szádra, Lance! – vágott vissza Paxton, rászégezve az ujját. – Leah új a Renegátok családjában, és lehet, hogy nem fogod fel, de elveheti a munkádat!

A teremben csend lett, és minden tekintet rám szegeződött. Fogalmam sem volt, mi a fenéről beszél Paxton, de sikerült egy reszketeg mosolyt és egy integetést összehoznom a kamerának.

– Helló!

Elegáns, Leah!

– Wilder, bal oldalon minden készen áll az egyszemélyeshez, jobb oldalon a tandemhez – mondta Little John a helyiség másik végéből, ahol egy üvegajtó nyílt az erkélyre.

Paxton átvezetett a tömegben, amíg a rácsos fémerkélyre nem értünk.

Szent egek! Hány emelet magasan voltunk? Milyen messze voltak egymástól a fémlécek? Az isten szerelmére, a lábam közötti résen keresztül láttam a járdát és az ott összegyűlt kis tömeget.

A látómezőm összeszűkülött, a kép elhomályosodott, és ami másodpercekkel korábban még a rács volt, az most egy meredek kanyonfalnak tűnt, ahol semmi sem volt köztem és a több száz méterrel lejjebb lévő talaj között. Gyorsan pislogtam néhányat, hogy a rács viszatérjen.

– Azt hiszem, bemegyek – suttogtam, és lassan hátrálni kezdtem, de Little John hasába ütköztem, amitől felgyorsult a légzésem.

– Ez a tiéd, Bambi – mondta, és átnyújtotta nekem a kezében lévő hevedert.

– Tessék? – sápítoztam.

Ne nézz le! Koncentrálj rá!

– Bambi, tudod... mert pont úgy nézel ki, mint egy őzike a reflektorfényben – válaszolta.

– Bambi egy fiú, és mi a fenéért kellene nekem ez a heveder?

– Azért! – Landon két vastag drótkötél felé mutatott, amiket Paxton éppen szemügyre vett, és amik a torony tetejéről vezettek – ez rohadatul nem lehet igaz – a medence végében lévő falhoz. Ami a hajón volt. A mi hajónkon. Ami a kikötőben várakozott, legalább hat emelettel alattunk.

– A kötélpályán libbenünk be a kihajózó partira – mondta vigyorgva, mintha valami ajándékot nyújtott volna át.

– Nem! Nem. Ez nem fog megtörténni! – mondtam, és a fejemet rázva próbáltam a torony felé hátrálni.

– Wilder, ez nem fog menni! – kiáltotta Little John.

Paxton ránk nézett onnan, ahol éppen azt a szerkezetet rögzítette, ami meg akart engem ölni. A karomnál fogva óvatosan a torony oldalához vezetett, ahol a kamerák már nem vettek minket, és most az egyszer nem az járt a fejemben, hogy milyen szexi, hanem az, hogy milyen gyorsan tudnám megölni, és elkaparni a holttestét.

– Kizárt dolog, hogy ezt megtegyem! – A szavaim egymásba folytak. – Azt sem tudom, hogyan kell ezt csinálni, ráadásul nem is *akárom* megtudni soha. Ez örültség! – *És veszélyes. És túl magas.*

– Jó buli lesz! – ígérte, és letérdelt elém. – Lépj egyet! – mondta, és közben irányította a lábamat.

– Ez nem buli, ez maga a halál, és én nem akarok a részese lenni!

– Teljesen biztonságos. Lépj még egyet!

A lábam magától lépett működésbe, a szemem szilárdan a kötélpályára összpontosítottam.

– Mi a fenéért csinálsz egyáltalán ilyesmit?

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod velem.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Mert senki más nem csinálta még – válaszolta, mintha ez elég ok lenne rá.

– Belegondoltál már abba, hogy eddig miért nem csinált ilyet még senki? Talán mert veszélyes? Vagy illegális?

Nevetve felállt, felhúzott valamit a lábamon, és a derekam köré erősítette.

– Valójában biztonságos, esküszöm. Már több százszor csináltam. Igaz, tengerjáró hajóra még sosem, de dzsungelen át, vízijejtőernyőről, ilyesmi. A kötélpálya egy szelídebb változata az általam gyakorolt dolgoknak.

– Akkor te örült vagy!

– Ezt már mondták. A karod?

Kinyújtottam.

– Hát, én akkor is nemet mondok. Lesétálok erről a halálos toronyról, és felszállok a hajóra.

– Nem tudsz.

– Tessék? – vágtam vissza, amikor a mellkasom felett bepattintotta a kapcsot. Szent egek, a hevederben voltam! – Felnőtt nő vagyok, a leghatározottabban mondhatok nemet!

– Ó, persze hogy mondhatsz nemet. De már bezárták az ajtókat, és vízre bocsátották a hajót, látod? – mutatott maga mögé.

Áthajoltam a masszív válla felett, az ujjaim a feszes, tetovált bőrébe fúródtak, hogy ne essek át a korláton. Igazat mondott. A zsilipek mind bezáródtak, a rámpákat behúzták, és a hajtóművek beindultak.

– Ugye most csak *szórakozol* velem!

– Nem szórakozom! – válaszolta, és bocsánatkérően ráncolta az orrát. – Nézd, Leah, rosszul mértem fel a helyzetet. Soha nem gondoltam, hogy nem akarod megtenni. Abban a pillanatban, amikor beleegyedtél, hogy velem jössz, azt hittem, tudod, mire vállalkozol.

– Tessék? – szegeztem neki a kérdést dühösen. – Mert automatikusan feltételeznem kellett volna, hogy valaki egy kötélpályán keresztül fog felszállni a hajóra?

– Hát én nem akar ki vagyok! – jegyezte meg. – Nem tudod, hogy ki vagyok?